

Szégyenlő

2011. március 7. / Kemény István - SZOMBAT ONLINE

Hogyan találkoztál a zsidósággal? Mit jelent neked az, hogy zsidóság? Ezt a két kérdést kapartam le egy cetlire a kagylóval a fülemben. Hogy körülbelül ezekre válaszoljak, mint nem zsidó. Ideges lettem. Először is maga a ságság képző idegesít. Kenetes, hülye magyar szavakat csinál fontos magyar töszavakból. A magyarság szó -ság-jától a falra mászom. (Bár nem mindig. Úgy például, hogy Az én magyarságom, úgy nem!) Egy egész népet ellátni a ságság-gel azt jelenti, hogy az illető nép idegenek tengerében küzd a puszta megmaradásáért. Áldozat. Mártír. Vesztes. Mindenki csak ellenünk! Tudjuk ám jól, mit akartok velünk! A zsidókat se kíméli ez a képző.

Zsidók! Úgy nőttek fel, hogy mindig is betegesen érdekeltek. De van bennem két feltételes reflex, amik megesznek másfél oldalt, hiába jut annyi minden más az eszembe a zsidókról. Az egyik reflexem: lesni őket. Hogy ki a zsidó például a tévében. Adott esetben össze tudok vigyorogni egy vadidegen antiszemitéval, és értjük egymást. Ez van. Aztán lesül a bőr a pofámról kettőnk helyett. (Lehet, hogy neki is.) Éppen ezért a rejtett zsidózást is felismerem. Nem csak az ilyen félmondatokra vagyok érzékeny, hogy én nem vagyok antiszemita, de... Hanem a félszavakra, hangsúlyokra is. A másik reflexem, hogy ettől a tonnás szótól (zsidó!) egy pillanat alatt felelős értelmiségivé kéne válnom. Ez a reflexem éppúgy idegesít, mint az előbbi. Szóval ismerem azt a vegyes érzést, ha egy felelős értelmiséginek mindenről Móricka jut az eszébe.

Aki vágott már át fürdőgatyában a nudistáknak fenntartott partrészen, az megért. Megyek, megyek, igyekszem könnyedén járni, nem sötöm le a szemem, meg is pihentetem egy-egy lányon, de csak pillanatokra. A fejemet nem forgatom nagyon, nem teszek úgy, mintha a pomázi hegyekben gyönyörködnék. Így adom meg a kellő tiszteletet választott játszótársaimnak, a nudistáknak. A parton odébb a textiles strand van, onnan jövök, és erre van a jobbik halsütő. Ezt a meztelenek is tudják, nyilván az is benne van a paklijukban, hogy oda megyek. Én magamat nem áltatom a jobbik halsütővel, noha tényleg oda megyek, és tíz perc múlva tüntetően erre is fogok visszatérni négy nagy hekkkel a kezemben. De a nudisták se ma kezdték a szakmát. Láttak ők már karón varjút. Kukkolónak tartanak. Az is vagyok. A halsütő ennek ellenére javít a renomémon, mert kizárni mégsem lehet a lehetőséget, hogy tényleg csak a sültihalak érdekelnek. És mindeközben biztosra veszem, hogy az egész part engem bámul. Rossz álom.

A legegyszerűbb megoldás az volna, ha nem is jönnék erre. De – ide ígértem magam szombatra. A második legegyszerűbb, ha meztelenül mennék végig a nudisták között, na de hát én valahogy – nem vagyok meztelen! Soha nem is voltam! A harmadik megoldást választottam. Most itt ülök 2001 kora tavaszán az Omszki tó partján, előttem a számítógép. Ideges, hűvös szél fúj a pomázi hegyek felől. Borzolja a vizet. Én itt vagyok, és sehol egy nudista.

Megjelent a Szombat 2001. májusi számában. A szerző folyóiratunk fiatal írókhoz intézett körkérdésére válaszolt. (A szerk.)

A 2010 decemberi 20 éves válogatásszámban az írást újraközzöltük.